

Catherine Walsh

Ingesneeuwd met kerst

Vertaald uit het Engels door Ineke de Groot

A.W. Bruna Uitgevers

PROLOOG

MEGAN

Had ik maar geen hoge hakken aan.

En eigenlijk had ik ook liever geen trouwjapon aan, maar die hoge hakken wegen het zwaarst. Het valt niet mee om te rennen op hoge hakken. Het is ook lastig om te rennen als je mooie nieuwe bruids-bh in je huid prikt en je hoofdhuid strak staat door honderd miljoen haarspelden.

Had ik het maar niet laten opsteken.

Zo zijn er een hoop dingen die ik liever niet had gedaan.

Maar ik zou het wel enorm fijn vinden als tante Susan nu eindelijk eens haar telefoongesprek beëindigde.

Ik gluur even om de hoek en zie dat ze nog steeds in de lobby van het hotel rondloopt. Ze heeft een felroze jurk aan met een grote witte hoed en ze staat nu pal voor de liften. Blijkbaar vindt ze dat de uitgelezen plek om een uiterst belangrijk telefoongesprek te voeren.

Wat doet ze daar eigenlijk? Ze zou toch in de kerk moeten zijn? Ik zou in de kerk moeten zijn, dus zij zou daar zeker moeten zijn, maar nee. Ze is hier en voert op luide toon een telefoongesprek waarbij ze mijn vluchtroute blokkeert.

Vluchtroute nog wel. Mijn hemel. Overdrijf je nu niet een beetje, Megan?

Tante Susan lacht, draait mijn kant op en ik trek mijn hoofd

terug zodat ze me niet kan zien. Misschien is ze wel een teken. Een felroze teken dat ik stom bezig ben en gewoon weer naar mijn kamer moet gaan om te wachten op de fotograaf. We hebben een vermogen aan de fotograaf uitgegeven. We hebben een vermogen aan de hele dag uitgegeven, maar in het bijzonder aan de fotograaf.

En aan het eten nog veel meer.

Gelukkig kan het eten nog opgegeten worden. Anders zou het zonde zijn. En we hebben er al weken geleden voor betaald.

Ik had een briefje op de spiegel moeten plakken.

Sorry dat ik de dag heb verpest, maar geniet van de krabkoekjes!

Bij de gedachte alleen al kijk ik achterom naar mijn kamer, maar dan schiet tante Susan weer in de lach. Ze lacht zo onverwacht en hard dat het voelt alsof ik een plens ijskoud water in mijn gezicht heb gekregen. Nee, ik ga niet terug. Ik ga niet terug, omdat ik weg wil.

Ik wil weg. Ik wil weg. Ik wil wég.

Ik ga rechtop staan, stel mezelf voor dat ik een en al vastberaden besluitvaardigheid ben en niet misselijk, terwijl ik de liften laat voor wat ze zijn en naar de trap voor het personeel loop waar ik eerder langs ben gekomen.

Echt, ik had geen idee wat ik zou gaan doen toen ik vanochtend wakker werd. Ik ben helemaal niet iemand die op het laatste moment nog ingrijpende beslissingen neemt. Over het algemeen ben ik erg rustig en redelijk praktisch, maar ik kán het gewoon niet. Ik kan niet met Isaac trouwen. En het is toch beter om die beslissing nu te nemen dan over een halfjaar. Beter nu dan een leven lang spijt.

Door oom Ted ben ik van gedachten veranderd. Oom Ted kwam een uur geleden met de rest van mijn familie de kamer

in en gaf me een open envelop. Dezelfde soort envelop die hij me bij mijn eerste communie, het vormsel, elke verjaardag en elke kerst heeft gegeven. Er zat een kaart in waar hij in keurig handschrift iets op had geschreven. En enkele gloednieuwe bankbiljetten om 'me op weg te helpen'.

Hij had hem nog niet aan me gegeven of ik had mijn besluit genomen. Misschien had ik er wel op gewacht. Want als ik te snel ging, als ik alles te vroeg afgelastte, dan zou iedereen nog de tijd hebben om me over te halen er toch mee door te gaan.

Het enige wat ik bij me heb is mijn rugzak, een oude versleten schooltas die mijn moeder afgrijselijk vond, maar die ik om sentimentele redenen absoluut mee wilde nemen. Alleen mijn telefoon en mijn portemonnee zitten erin, en de kleren die ik aanhad toen ik in het hotel aankwam. Maar er is geen tijd om me te verkleden. Ik moet zo snel mogelijk wegwezen.

Maar dat valt nog niet mee.

Want blijkbaar kun je als bruid op je trouwdag nog niet eens naar de wc zonder dat er drie mensen mee moeten om je te helpen. Het was dan ook een hoop gedoe en ik moest heel vaak aangeven dat ik éven tijd voor mezelf nodig had, voordat iedereen me eindelijk met rust liet. Ik heb waarschijnlijk maar hooguit vijf minuten de tijd voordat ze me komen zoeken en in die grote witte jurk ben ik moeilijk te missen.

Ik bonk moeizaam de trap af en houd me angstvallig vast aan de leuning. Na wat wel een uur lijkt, maar waarschijnlijk maar vijf minuten zijn, kom ik uit in een hal die bijna hetzelfde is als de andere en volg ik het neongroene uitgangsbordje dat naar de achterkant van het gebouw wijst.

Er is verder niemand te bekennen.

Dat hoopte ik al. De gasten zijn allemaal in de kerk hier naast en bijna het voltallige personeel staat in de lobby om me toe te juichen als ik het hotel verlaat. Er stonden foto's van hen al juichend op hun website. Het hoort bij hun bruiloftspakket. Ik vond het er leuk uitzien, maar nu ga ik alleen maar

nog sneller lopen als ik eraan denk. Mijn schoenen blijven haken in mijn bruidsjacon en ik trek hem snel omhoog.

Ik had dit veel beter moeten voorbereiden. Ik had sneakers mee moeten nemen. Ik had het aan iemand moeten vertellen.

Ik had erbij moeten stilstaan of deze uitgang wel of niet beveiligd is met een alarm.

Dat schiet me pas te binnen wanneer ik door de dubbele deur draaf en ik krimp ineen, wachtend op het snerpende geluid van een alarm en op knipperende lichten. Maar er gebeurt niks. De deuren vallen met een harde klap achter me dicht en daar blijft het bij.

Ik ben buiten.

Ik haal diep adem, in afwachting van gevoelens van twijfel, maar ik voel niks. Ik weet alleen intuïtief dat ik zo snel mogelijk weg moet zien te komen. Mijn intuïtie heeft me tot nu toe, op een paar gevalletjes met lactose na, nog niet in de steek gelaten. Ik moet alleen een taxi zien te krijgen. Eerst een taxi en dan kan ik...

‘Ben je verdwaald?’

Ik schrik me gek. Ik slaak zelfs een gillette en draai me om naar de man die me die vraag heeft gesteld.

Christian.

Ik blijf voor hem staan en kan door de schrik geen woord uitbrengen. Het eerste wat me te binnen schiet, het allereerste wat mijn arme paniekerige brein kan bedenken, is de vraag waarom Christian Fitzpatrick in hemelsnaam op mijn bruiloft aanwezig is. Ik heb hem niet uitgenodigd. Ondanks het feit dat we tijdens onze jeugd altijd in dezelfde klas hebben gezeten, heb ik toen nauwelijks meer dan twee woorden met hem gewisseld. En daarna heb ik hem alleen soms kort gezien als hij als volwassene even ons dorp kwam bezoeken.

Maar ik weet het antwoord al voordat ik de vraag heb kunnen formuleren. Waarom zou hij niet zijn uitgenodigd? Mijn moeder heeft iedereen uitgenodigd. Achterachterneven en

-nichten, vrienden van vrienden van vrienden. Zo'n trouwerij is het dus. Ze heeft waarschijnlijk bijna alle kinderen opgespoord met wie ik op mijn twaalfde op schoolkamp ben geweest. Misschien wel allemaal. En uiteraard heeft ze ieder oud-klasgenootje van me uitgenodigd.

En ook Christian Fitzpatrick.

Hij staat in de schaduw links van de dubbele deur, met in zijn ene hand zijn telefoon en in de andere een sigaret. Zijn donkere haar is naar achteren gekamd en het valt me op dat hij een stropdas om heeft. Heel vreemd. Ja, natuurlijk is het mijn bruiloft, maar in al die jaren heeft hij op geen enkele schooldag de stropdas van zijn schooluniform gedragen en nu staat hij hier met een groenblauwe zijden das die keurig om zijn nek zit gestrikt.

Ik raak er gek genoeg ontroerd door. Alsof hij speciaal voor mij al die moeite heeft gedaan. Maar dan valt zijn blik op mijn jurk en vervolgens op de tas en ik ben meteen weer gespannen. Ik voel mijn huid jeuken door zijn blik. Christian is geen klikspaan, maar hij was als kind wel dol op chaos en alleen al voor de lol zou hij me erbij kunnen lappen.

Hij kijkt me recht in de ogen en ik heb geen idee wat hij van plan is. Hij neemt heel langzaam een trek van zijn sigaret.

Nee toch. 'Christian...'

'Megan.' Hij zegt het op een uitdagende toon, alsof we weer op het speelplein zijn, maar er zit geen venijn achter. Het lijkt er eerder op dat hij zich vermaakt. 'Heb je hulp nodig?'

Ik schud mijn hoofd en hij neemt nog een trekje. We verroeren ons geen van beiden.

'Goed,' zegt hij uiteindelijk. 'Ik zeg niets als jij ook niets zegt.'

Hij gebaart met zijn sigaret terwijl hij de rook zijdelings uit zijn mond blaast en ik hem alleen maar aanstaar.

'Ga maar.' Hij richt zijn aandacht weer op zijn telefoon en begint te scrollen alsof ik er niet ben. Alsof ik gewoon...

O.

Ik wacht nog heel even om zeker te weten dat hij geen spelletje met me speelt en dan zet ik voorzichtig een stap. En dan nog een, totdat ik langs hem heen ben en mijn hart weer gaat slaan.

‘De vrijheid is de andere kant op,’ roept hij en ik draai me om en schiet langs hem heen met een gemompeld dankjewel. Dit kom ik nooit meer te boven. Maar daar kan ik me nu niet druk om maken.

Deze keer voel ik zijn ogen in mijn rug branden terwijl ik om het gebouw heen ren, maar ik negeer het en kom uit op het parkeerterrein van het hotel. Het staat vol auto’s, maar er is niemand op een paar taxichauffeurs na die hun plaats bezet houden.

Ik stap in de eerste de beste. De arme man voorin die in de krant was verdiept schrikt zich een ongeluk.

‘Wat krijgen we nou?’ Ik zie hem via de achteruitkijkspiegel grote ogen opzetten als ik het portier dichtdoe. Hij draait zich om en neemt me op. ‘Ben jij de bruid?’

‘Nee.’ Ik schuif mijn rokken uit de weg en rits mijn tas open. Het is niet echt een leugen, want ik ben geen bruid meer. ‘Ben je vrij? Ik heb geld, heel veel contant geld. Enveloppen vol geld.’

Zijn blik wordt vriendelijker als ik steeds hysterischer ga praten en hij geeft me een klopje op mijn arm.

‘Maak je daar maar niet druk om, meid. Ik geloof je.’

‘Ik weet dat het raar overkomt, maar ik...’

‘Ik doe dit werk al veertig jaar. Je bent echt niet de eerste gevluichte bruid in mijn auto.’ Hij draait zich om en richt zijn blik op de weg. ‘Zeg maar waar je naartoe wilt, dan rijd ik je erheen.’

Ik kan wel janken, zo dankbaar ben ik voor zijn aardige woorden. ‘Dublin,’ zeg ik, ‘graag.’ Ik heb onder een valse naam een hotelkamer geboekt en daar wil ik blijven totdat ik weet

wat ik ga doen. Ik ken niemand in die stad en dus zullen ze me daar ook niet gaan zoeken.

Maar de chauffeur aarzelt. 'O,' zegt hij luchtig. 'Ik dacht dat je naar het treinstation wou. Naar Dublin is best een eind rijden, dus als je me bewijs laat zien...'

Ik werp de envelop op de passagiersstoel en zijn twijfel verdwijnt als sneeuw in de zon.

'Helemaal goed! Nog voorkeur voor een radiozender?'

Ik schud mijn hoofd en werp een blik achterom als hij de auto start. Geen idee wat ik verwacht te zien. Isaac die aan komt rennen? Mijn oma in tranen? Ik zie alleen auto's en de andere taxichauffeurs die nieuwsgierig mijn kant op kijken. En hoewel ik me nog steeds schuldig voel over het feest en de leugens en het feit dat ik nogal plotseling mijn nieuwe leven heb afgekapt, heb ik er geen spijt van. De beslissing was dan wel behoorlijk ingrijpend, maar ik ben alleen maar opgelucht als mijn vluchtauto met chauffeur wegrijdt en we het hotel, de kerk en mijn toekomst achter ons laten.

1

CHRISTIAN

Vijf jaar later

Het ruikt in de kroeg naar sportschool. En dan in het bijzonder de kleedkamer van een sportschool op de dag na kerst, vol zwetende lijven, vochtige handdoeken en veel te veel mensen om me heen. Want er zijn nu te veel mensen om me heen. Te veel luide, schuifelende mensen, onder wie de vrouw achter me, die zich langs mijn stoel wil wurmen en dat blijkbaar alleen kan door met haar elleboog in mijn rug te prikken.

Ik buig me voorover en pak mijn glas om haar te ontwijken, maar dan barst de groep naast ons uit in luid gelach, wat ik niet echt kan waarderen. Zo te zien zijn het toeristen. Zes jonge mensen met dure regenkleding en praktische wandelschoenen. Duitsers?

‘Christian.’

Of wellicht Nederlanders.

‘Christian.’

‘Hè, wat?’ Ik wend met moeite mijn blik van hen af en zie dat Zoe me vanaf de andere kant van het tafeltje aankijkt.

‘Wat denk je, zal ik een pony laten knippen?’

‘Wat?’ Er wurmt zich nog iemand langs mijn stoel, en ik krijg weer een elleboog in mijn rug.

‘Een pony,’ zegt Zoe opnieuw.

‘Ja,’ zeg ik afgeleid. ‘Waarom niet?’

‘Niet te lang.’ Ze maakt met een ernstig gezicht een knippende beweging tegen haar voorhoofd. ‘Zo lang ongeveer.’

‘Lijkt me prima.’

‘Maar zal het er ook prima uitzien?’

‘Hoe moet ik dat nou weten? Kijk út,’ zeg ik nors tegen een vent in een goedkoop pak, die bijna zijn glas wijn over mijn hoofd morst.

Zoe fronst haar wenkbrauwen. ‘Volgens mij heb je het niet naar je zin, ondanks mijn sprankelende conversatie.’

‘Ik heb het enorm naar mijn zin,’ mompel ik. ‘En ik zou absoluut genieten van je sprankelende conversatie als ik die kon horen, maar dat gaat niet. Een leuke plek uitzoeken is bepaald niet een van je vaardigheden.’

Haar mond zakt open. ‘Dit is mijn favoriete kroeg.’

‘Het zit bomvol.’

‘Het is de favoriete kroeg van heel veel mensen. En normaal gesproken is het hier niet zo druk,’ voegt ze eraan toe. ‘Het komt door de regen.’

Het regent. Ik zie de regen hard op het glas-in-loodraam boven haar hoofd neerkomen. Dat verklaart in elk geval de vochtige geur. En de grote toevoer van kantoormedewerkers die er een beetje suf uitzien na een dag zwoegen aan hun bureau.

‘En de haartjes opzij?’ vraagt Zoe.

‘Waar heb je...’

‘Mijn póny,’ zegt ze geïrriteerd. Alsof ik het probleem ben en niet de omgeving. ‘Help eens. Ik dacht dat je hier goed in zou zijn.’

‘Hoe kom je daar nou bij?’

‘Omdat je zulk mooi haar hebt!’ roept ze. ‘Kijk dan! Dik en zacht.’ Nu kijken de toeristen mijn kant op omdat ze zo hard schreeuwt dat de hele kroeg het hoort.

‘Zoe.’

‘Het is gewoon zonde als mannen mooi haar hebben,’ ver-

volgt ze, zich van geen kwaad bewust. ‘Net als wimpers. Waarom hebben jullie allemaal zulke lange wimpers? Ik moet vijftig euro dokken voor mijn wimpers en jij loopt erbij als een ouderwetse porseleinen pop.’

Ik verslik me in mijn bier en zet het glas snel neer voordat ik ga morsen.

‘Dat is een compliment, hoor,’ verzekert ze me.

Dat zal best. ‘Als je twijfelt aan die pony, zorg dan dat Molly die neemt. Dan kun je zien of het je zal staan of niet.’

Ze staat op het punt een snerende opmerking te maken, maar dan zet ze grote ogen op en pakt ze haar telefoon, waarschijnlijk om haar identieke tweelingzusje Molly te appen. Dat tweelingzusje en mijn niet-identieke broer Andrew en onze beide families hebben vorig jaar de kerst in Chicago gevierd, waar zij beiden wonen. Aangezien Zoe en ik allebei sarcastisch uit de hoek kunnen komen, brachten we veel tijd samen door. Daar kwamen geen romantische gevoelens aan te pas, maar Zoe is nogal lekker bot en leidt haar leven zoals zij dat wil, en daar kan ik heel goed mee omgaan. Ze was zo’n beetje de eerste met wie ik contact opnam toen ik een paar maanden geleden naar Dublin verhuisde en ik was heimelijk opgelucht toen ze me moeiteloos in haar leven toeliet.

Hoewel het soms best lastig is om haar gedachtegang te kunnen volgen.

‘Heb jij weleens een pony willen hebben?’ vraagt ze me. Ze tuurt aandachtig naar mijn hoofd, maar voordat ik kan reageren, duikt een vrouw in een diep uitgesneden bloes en een gigantisch strakke spijkerbroek naast ons op. Ze legt haar handen op een lege kruk.

‘Sorry?’ vraagt ze, terwijl ze hem al bijna heeft opgetild. ‘Is deze bezet... O, is dat een peuter?’

Zoe en ik draaien ons allebei om naar Zoe’s zoontje Tiernan van bijna twee, die naast haar zit te genieten van zijn dagelijks toegestane tijd op een tablet.

‘Dat lijkt mij wel,’ zegt Zoe langzaam. ‘Hij zat er al toen wij hier aankwamen.’

‘Dat is een grapje, hoor,’ zeg ik als ik de vrouw naar haar zie kijken.

‘Dat is waar,’ zegt Zoe. ‘Sorry, maar ik ben erg zenuwachtig. Ik ontmoet nu voor het eerst zijn vader.’ Ze kijkt me aan en wordt opeens emotioneel. ‘Wat ontzettend fijn dat je bent gekomen.’

Het is weer zo ver. ‘Hij is niet van mij.’

‘Ik wil alleen maar de kruk,’ zegt de vrouw snel.

‘Hij is niet van mij,’ zeg ik weer als Zoe zachtjes snikt.

‘We zouden graag wat meer privacy willen,’ zegt ze. De vrouw haast zich met de kruk naar een groep vrouwen die, na wat gefluister, allemaal onze kant op kijken.

Ik weet met moeite een zucht te onderdrukken. ‘Krijg je daar nou nooit eens genoeg van?’

‘Dat is eigenlijk de reden waarom ik hem meeneem.’

‘Moest je Tiernan nu echt meenemen?’

‘Je bent dol op Tiernan,’ wijst ze me terecht, terwijl ze net doet of ze zijn oren afdekt.

‘Ik ben ook dol op Tiernan. Maar iedereen gaat ervan uit dat ik zijn vader ben.’

‘Nou en?’

‘Nou,’ zeg ik, als zij een kus op zijn bolletje drukt, ‘daardoor wordt het wat lastiger voor me om iemand te leren kennen.’

‘Wil je iemand in een kroeg leren kennen? Ben je oud of zo?’

‘Ik ben...’

‘Je kunt geen vrouwen meer oppikken in een kroeg. Dat willen we niet. Als een onbekende man me vanavond ook maar een blik toewerpt, kijk ik hem zo venijnig aan dat hij een wortelkanaalbehandeling nodig heeft.’

‘Die uitdrukking bestaat helemaal niet.’

‘Dat heb je mij ook niet horen zeggen.’ Ze leunt achterover. ‘Wat ben jij chagrijnig vanavond, zeg.’

Dat ben ik ook en dat weet ik. En het komt niet door haar en niet door haar kind en zelfs niet door deze kroeg, hoewel die daar zeker wel mee te maken heeft. Het komt door mezelf. Ik heb al maandenlang een slecht humeur en het is mij een raadsel waarom ik het dacht op te lossen door terug naar Ierland te verhuizen, want het is er eigenlijk alleen maar erger door geworden.

‘Ik ben gewoon moe,’ zeg ik.

‘Hm.’ Ze gelooft me duidelijk niet, maar mijn telefoon zoemt en ze gaat er niet op door. ‘Als dat je werk is, neem ik je mobiel in beslag.’

Het is niet mijn werk. Het is een mailtje van mijn oudere broer Liam met, zoals ik ben gewend, een hele lijst met dingen die de kinderen van de Kerstman willen. Er valt wat te zeggen voor vooruitdenken. Het is 1 december en hij heeft het al geregeld. Maar hij weet dat ik mijn rol van lievelingsoom zeer serieus neem, dus stuur ik hem een bedankje voordat ik nakijk of ik nu al iets moet bestellen.

‘Heeft mijn moeder je voor de kerst uitgenodigd?’ vraag ik, terwijl ik naar een paar veel te dure grote poppenhuizen kijk.

‘Jazeker,’ zegt Zoe. ‘Maar ik blijf denk ik maar in Dublin.’

Ik kijk haar verbaasd aan. Zoe is moeder, maar ze is eveneens de enige single die met onze families een band heeft, nadat ze Tiernan via een zaaddonor heeft gekregen. Ik keek er al naar uit om wat steun te krijgen aan de eettafel. Ik had er min of meer op gerekend.

‘Maar ik dacht dat je van plan was te komen?’

‘Dat was een mogelijkheid,’ corrigeert ze me. ‘Maar je moeder heeft genoeg aan haar hoofd zonder nog meer mensen te moeten voeden. Ik denk dat we maar naar mijn ouders gaan. En dan wat chinees laten bezorgen.’

‘Maar Molly komt ook,’ dring ik aan. ‘Je wilt de kerst toch niet zonder haar vieren?’

Zoe haalt haar schouders op. ‘Ze komt al met oud en nieuw. Hetzelfde sfeertje, alleen een andere avond.’

‘Dat is een totaal ander sfeertje.’

‘Voor de familie Fitzpatrick misschien wel. Wat maakt het nou uit? Ben je bang dat het zonder mij gigantisch saai zal zijn?’

‘Daar ben ik altijd bang voor,’ zeg ik met een uitgestreken gezicht. ‘Maar je moet echt komen. Al is het alleen al overdag. Jij bent mijn enige redding van al die stelletjes die...’

‘Aha.’

Ik onderbreek mezelf. De uitdrukking op haar gezicht bevalt me voor geen meter. ‘Wat nou?’

‘Daar gaat het dus om,’ zegt ze. ‘Een eenzaam jongetje dat wederom in zijn eentje kerst moet vieren.’

‘Ik ben niet...’

‘Jij bent ontzettend eenzaam. Je bent het schoolvoorbeeld van eenzaam. Waarom zou je anders met een single moeder en haar zootje van twee op vrijdagavond in een kroeg zitten die je afschuwelijk vindt?’

‘Blijkbaar voor een therapieessie,’ zeg ik, maar ze doet net of ze me niet hoort.

‘Je bent een volwassen man. Je hoeft helemaal niet met de kerst naar huis te gaan als je daar geen zin in hebt.’

‘Natuurlijk heb ik er wel zin in.’ Ik antwoord meteen, automatisch. Zoe kijkt er dwars doorheen.

‘Hoe is het afgelopen met dat meisje met wie je iets had?’ vraagt ze. ‘Naoise. Dat leek me een leuke meid.’

‘Ze heeft me gedumpte voor een rugbyspeler. En ze was helemaal niet leuk. Ik heb sterk het vermoeden dat ze me bestal.’

‘En die brunette met die gespierde bovenarmen?’

‘Die wou zich meer op haar carrière richten.’

‘Wat deed ze...?’

‘Influencer.’

Zoe perst haar lippen op elkaar. ‘Ga anders met een bibliothecaresse daten of iemand met het sterrenbeeld Stier.’

‘Misschien kan ik maar beter gewoon accepteren dat ik vrijgezel blijf.’

‘Maar je bent zo’n eenzaam jongetje.’

‘Ik ben geen...’ Ik stop als ik haar zie glimlachen. ‘Jij bent ook single,’ zeg ik, ‘maar je bent niet eenzaam.’

‘Ik heb ook nooit beweerd dat dat kwam doordat je single bent. Je kunt heel goed iets met iemand hebben en eenzaam zijn. Maar je kunt ook vrijgezel zijn en helemaal niet eenzaam zijn. Pas na tien jaar daten en denken dat mij iets mankeerde kwam ik erachter dat ik het liefste alleen ben. En moet je me nu eens zien. Ik heb me zo goed aangepast dat het gewoon oneerlijk tegenover de rest van de mensen is.’

‘Dat gaat voor mij misschien ook wel op,’ zeg ik. ‘Misschien ben ik gelukkiger als ik single ben.’

‘Ach, knulletje toch.’ Zoe trekt een pruillip. ‘Nee, jij hebt absoluut een vriendin nodig. Een wederhelft, samen gelukkig zijn, dat soort dingen.’

‘Maar jij niet.’

‘Nee.’

‘Nooit niet?’

‘Nou,’ ze haalt haar schouders op, ‘mocht het gebeuren, dan sta ik er wel voor open, maar ik vermaak me prima zo. En ik wil mijn vrijheid.’

‘Je hebt een kind.’

‘Wát heb ik?’

‘Goed.’ Ik drink mijn bier op en ga staan terwijl Zoe zich met een geschokte uitdrukking op haar gezicht naar Tiernan toe draait. ‘Dat kennen we zo langzamerhand wel.’

‘Het is een klassieker,’ zegt ze en ze veegt wat chocopasta van zijn kin. ‘Klassiekers vervelen nooit.’

Daar ben ik het niet mee eens. ‘Nog een cola light?’

‘Als jij trakteert wel.’

‘Ik heb het vorige rondje betaald.’

‘Je bent een echte heer,’ zegt ze lief.

‘Tiernan?’ Ik buk me om hem recht aan te kijken. We konden heel goed met elkaar opschieten toen hij nog een baby was, maar nu hij een echt mensje wordt, vindt hij me soms de beste persoon ter wereld en negeert hij me af en toe compleet. Vanavond negeert hij me. ‘Heb je dorst? Wil je een sapje?’

‘Een sapje?’ herhaalt Zoe en hij weet een afgeleid knikje op te brengen voordat hij zich weer op het scherm richt. ‘Hij heeft liever whiskey,’ zegt ze.

‘Komt eraan.’

Ik draai me om en weet nog net een serveerster te ontwijken die me een glimlach toewerpt terwijl ze een toren lege glazen in haar handen in evenwicht probeert te houden. Ze kijkt me duidelijk geïnteresseerd aan en ik blijf even staan, voor het geval dat. Maar Zoe schraapt nadrukkelijk haar keel, dus dat kan ik verder wel vergeten.

Prima.

Ik bereid mezelf voor op een lange wachtrij, loop bij de veilige haven van ons tafeltje vandaan en zet koers naar de bar. Je zou denken dat het de enige kroeg in Dublin is, gezien het aantal bezoekers, maar dat krijg je zo midden tussen de toeristische bezienswaardigheden en kantoren. Hoe dichterbij de bar ik kom, hoe meer het naar een sportschool ruikt. Maar ik besef dat ik lijk op iemand die vastzit in het verkeer en moppert op de andere bestuurders, dus zet ik het van me af en wurm ik me achter een vrouw die over de herrie heen schreeuwend haar bestelling doorgeeft.

Ze ziet er net als iedereen verformfaaid uit. Haar bruine haar valt in vochtige golven over haar schouders en haar bloes is doorweekt zodat het bandje van haar bh duidelijk te zien is. Ik kijk weg, en mijn blik valt op de man naast me, die staat te

puffen en boze blikken op het overwerkte personeel werpt alsof het daardoor sneller zou gaan.

Ik krijg er hoofdpijn van en wederom heb ik mijn twijfels over de beslissingen in mijn leven waardoor ik hier ben beland.

Ik dacht dat ik tegen deze tijd in een wolkenkrabber zou werken in een kantoor met grote ramen en een schitterend uitzicht en dat mijn toekomst verzekerd was. En dat was ook zo, een tijdje dan. En in dat kantoor zag ik de zon opkomen en weer ondergaan, en daar zat ik in mijn ergonomische stoel te werken en te werken omdat ik dacht dat ik dat moest doen. Omdat het zo hoorde.

Hoewel het iedereen verbaasde, was ik de slimste van mijn familie. Dat wilde ik niet. Ik deed er niet mijn best voor. Maar ik was het wel. School was een makkie. De middelbare school was een makkie. Ik haalde hoge cijfers en wist met mijn charme van alles voor elkaar te krijgen. Ik kreeg een beurs voor een businessschool en hop, daar ging ik, hoor.

Maar er veranderde niets.

Aan de buitenkant wel. Ik haalde de beoogde cijfers, studeerde af en kreeg de juiste baan. Ik raakte bevriend met mensen die gingen skiën en datete vrouwen die Venetia of zo heetten en die altijd heel veel geld leken te hebben ook al werkten ze dan voor een kleine uitgeverij die twee keer per jaar experimentele poëzie uitgaf. Ik droeg mooie kleding en ging lekker uit eten en kocht prachtige spullen. Ik investeerde mijn bonussen in aandelen en schonk geld aan goede doelen. Ik deed alles wat iemand die in de lift zat moest doen, maar toch was ik rusteloos, had ik het gevoel dat er iets ontbrak.

Iedereen had zijn plek gevonden, alleen ik niet. Alsof ze allemaal deel uitmaakten van een groot geheim. En hoewel ik het vaak goed aanpakte, had ik toch steeds de indruk dat het niet klopte.

Zoe wilde moeder worden, dus werd ze moeder. Mijn

broers en zus hebben een partner. Mijn collega's hebben een carrière en ik zit in mijn eentje in mijn appartement, heb een baan die met de dag saaier wordt, vrienden en vriendinnen die komen en gaan en die zo weinig invloed op mijn leven hebben dat ik zo langzamerhand denk dat er iets mis met me is.

Ook al zijn mijn wimpers nog zo mooi.

Mijn telefoon zoemt weer, maar ik laat hem zoemen. Op dat moment komt er een groepje kantoormedewerkers de kroeg binnen, waardoor de hoeveelheid mensen bij de bar nog meer toeneemt. Dan kijkt de barkeeper me opeens recht aan terwijl hij de vrouw voor me haar bonnetje geeft.

Er gebeuren twee dingen tegelijkertijd.

Ik word door iemand uit het groepje naar voren geduwd omdat die wil zien wat voor tapbier er is en de vrouw pakt haar glas en draait zich om, haar ogen gericht op haar voeten.

Heel even voel ik een warm lijf tegen het mijne aan en dan ruik ik een bloemengeur die uit haar haar komt. Ze heeft duidelijk niet verwacht dat er iemand pal achter haar staat en hapt naar adem als ze mij ontdekt, gevolgd door een vloek als ze tegen me op botst, het glas in haar hand schuin houdt en de 175 milliliter rode wijn over mijn overhemd giet.